

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 września 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 września 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...], na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 września 2012 r. i oddalił odwołanie A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z. z dnia 10 lutego 2011 r. w przedmiocie przyznania wnioskodawcy emerytury górniczej bez zaliczenia w wymiarze półtorakrotnym dniówek z okresu zatrudnienia od dnia 8 września 1978 r. do dnia 16 listopada 2006 r. oraz od dnia 17 listopada 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. Sąd drugiej instancji stwierdził, że dowody przedstawione przez ubezpieczonego nie dają podstawy do ustalenia, iż wykonywał pracę w przodku ani nie wskazują wymiaru

czasu takiej pracy. Przyjął zatem, że praca ubezpieczonego jako operatora koparek jednoznaczyniowych na odkrywce uwzględniana jest w zakresie prawa do emerytury przelicznikiem 1,2.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie i oddalenie apelacji w całości lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G., została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – przepisów art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z pkt 3 działu III załącznika nr 3 do rozporządzenia MPiPS z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustaleniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz.U. z 1995 r. Nr 2, poz. 8) przez błędne przyjęcie, że tylko operatorzy koparek jednoznaczyniowych i spycharek pracujący „stykowo” wykonywali pracę w przodku bezpośrednio w sąsiedztwie maszyn podstawowych. Skargę oparto także zarzucie obrazy przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 386 k.p.c. - przez niespełnienie funkcji kontrolnej i rozpoznawczej przez sąd drugiej instancji oraz pominięcie części materiału dowodowego zebranego w sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący odwołał się do oczywistej zasadności skargi, gdy Sąd naruszył podstawową zasadę dowodową wynikającą z art. 233 § 1 k.p.c., czyli zasadę wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczony wniósł o jej odrzucenie lub oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli

istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także ta, w której skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego uzasadnienie przyczyn kasacyjnych nawiązuje tymczasem do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, a argument o oczywistości skargi został zbudowany na krytyce oceny dowodów. Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach orzekając na podstawie art. 102 k.p.c.